

Esav's Message

19 And these are the offspring of Isaac son of Abraham — Abraham begot Isaac

(23 And HASHEM said to her: "Two nations are in your womb; two regimes from your insides shall be separated; the might shall pass from one regime to the other, and the elder shall serve the younger.")

25 The first one emerged red, entirely like a hairy mantle; so they named him Esau. 26 After that his brother emerged with his hand grasping on to the heel of Esau; so he called his name Jacob; Isaac was sixty years old when she bore them.

27 The lads grew up and Esau became one who knows hunting, a man of the field; but Jacob was a wholesome man, abiding in tents. 28 Isaac loved Esau for game was in his mouth; but Rebecca loved Jacob.

29 Jacob simmered a stew, and Esau came in from the field, and he was exhausted.

30 Esau said to Jacob, "Pour into me, now, some of that very red stuff for I am exhausted." (He therefore called his name Edom.)

31 Jacob said, "Sell, as this day, your birthright to me."

32 And Esau said, "Look, I am going to die, so of what use to me is a birthright?"

2

3 אורח 83'10

יודעים הדברים שהאבות באו לתקן חטאו של אדם הראשון, וכמו שמבואר במדרש שלכן לא נברא אברהם אבינו מתחילת הבריאה, כדי שאם יחטא אדם הראשון יבוא אברהם ייתקן, וכן מבואר בדרך ה' לברמח"ל

4

לבאר דבריו נקדים, דאדם הראשון קודם החטא, היו דבוק לגמרי בשני החיים, ולא היו בחיוב שום תערובות של רע, ואף שזה דבר פשוט שגם אז היו לו בחירה, אבל הבחירה היו באופן שהי' ביכולתו להכניס הרע בחיובו, פה שלא היו לו שום הכנס של רע כלל, ורק היו לו ידיעה שיש ענין כזה אשר ביכולתו לעבור על דברי בוראו ועי"ז להכניס הרע לחיובו, אך אחר שאכל מעץ הדעת, נעשה הרע חלק מעלמותו של אדם"ה, וכנס הרע בחיובו, ונתערב הרע עם הטוב, והעבודה של אדם"ה אחר החטא היחה להכניע את הרע שבחיובו, ולגלל את כוחות הטוב שבו להתגבר על הרע"ה.

עבודה זו של תיקון החטא נמסרה ליעקב ועשו, וכמו שמבואר בשלי"ה בק' צביאור הא דכתיב והנה חומוס צבענה, שכמו שמצינו בשני החיים ושני הדעת היו בתוך הנה, ושיניהם ילאו משורש אחד, כן נולדו צי תאומוס

אלו מטפה א"י, ויעקב היו צנחית עין החיים, ועשו היו צנחית עין הדעת עיני רע.

6

עשו אף שהי' צי הרבה רע, וכדאי' צח"ל שגם כל בית עי"ז היו מפרנסם ללאה, היו צי גי"כ מילין של טוב, והתפקיד של עשו היו לתקן חטאו של אדם"ה, לתקן התערובות של הרע בטוב שנעשה עי"י אכילת אדם"ה מעץ הדעת, ויכן היו המלאכות של עשו גי"כ תערובות של רע ועי"ז, והעבודה שלו היו נכפית את הרע שבו ונבענו לגמרי להטוב שני, זה פשיט שהי' בעשו מילין של טוב, והי' צי מיליני קדושה, אך הטוב שבו לא היו שליט על הרע, ועבודתו היו להכניע הרע, ופי' הארז"ל הא דבי"י ליד צפון"ה, שטוב היו לו מילין של קדושה בתוך פיו, שכל הקדושה של עשו היחה בתוך פיו, שהקדושה לא נעשה חלק מעלמותו ולא נבעטה לתוך גופו, אלא היו רק מן השפה ויחזק"ה, (וכן מצינו בגמ' ששיבד רשב"ג את הדיבדוב אב של עשו), והעבודה היו לבעול הרע לאותו קדושה שיש בו, ואם היו עשו חמלה תפקידו היו ראוי להיות שיהי' עם יעקב צרעו של יחזק, ששיניהם יהיו ממשכים את עבודת האבות, ויעקב יהיו מולד העשה עי"ז, ועשו מולד הסור מרע,

5

ואלה תולדת יחזק וגו' פירש"י יעקב ועשו האומרים צפרשה, וכבר עמדו בזה המופרשים, וכי מי אינו יודע שאינו הם תולדותיו של יחזק ומה בא רש"י להשמיטנו בזה, אלא שרש"י בא בזה לנגות לנו דבר גדול מצינו בגמ'

*

זהו כונת רש"י שצעת לידתם היו שניהם תולדות יחזק, ויעקב ועשו האומרים צפרשה, ושניהם היו משתייכים להיות זרע יחזק, ויעקב מולד העשה עי"ז ועשו מולד הסור מרע.

8

להלן צפרשה כתיב (מ, מא) ושטט עשו את יעקב על הצרכה אשר צרכו אביו ויאמר עשו בלבו יקרבו ימי אבל אביו ואהרנה את יעקב אחי, ראינו את השנאה הגדולה שהיה לעשו עבור זה שיעקב נטל הצרכות, והיינו מחמת אמונתו הגדולה בצרכה יחזק, וידע והבין כי צרכתו הוא קיום העולם, כי הצרכות מקורות צידו, ולכן בשמעו שאבד הצרכות ונטלם יעקב לעקב לעקה גדולה ומרה, והיה לעקה באלמת, שהרי חז"ל (תנחומא קדושים טו) אמרו שעד היום סובלים מאותן הדמעות שהוריד עשו באותה השעה, והכל מחמת אמונתו והכרתו בצרכה יחזק, ואמונתו כי השי"ת נתן לו כח של צרכה, הרי שהאמין בהי' שעל ידי צרכה יחזק יושפע לו צרכיו מהשי"ת.

7

כמו שמצינו שעשו אמר הנני הולך למות ולמה זה לי בצורה (כה, לב), וסיבת "זה" נראה כמיומרת, וביאר רבי אהרן ז"ע כי זה פירשו חז"ל בצורה מקומות צא להורות על הכרה צורה צנחית ראיה, כמו שאמרו חז"ל (שהש"ר ג, לו) על הפסוק (שמות טו, ג) זה קלי ואנוהו, שהראו באצבע זה קלי, וכמו כן מה דכתיב כאן זה לי בצורה, להורות לנו שהיה לו הכרה צורה והשגה צנחית "זה" מהו המהות של קדושת הצבורה.

ואלה תולדות יצחק יגו' זכה יט. פרשי' יעקב ועשו האמורים בפרשה. נראה דמה שנאמר אברהם הוליד, שהקדים את שבחו של יצחק שניכר עליו שהוא בן אברהם שמכיר את הקב"ה לכל העולם וכ"ש לבניו, הוא לאשמועינן לענין מעלת הנזק הבנים שמ"מ לא יסמוך ע"ז אלא שצריך להשתדל בכל הכח לחנך את הבנים, כי אחר כל השבח הוזה עלול שיצא ממנו עשו, ולא לסמוך שמכיון שראה הבן מעשים טובים של האב האם יתחנך ממילא בדרך הטוב, אלא שצריך להשיג ולעמול על זה בלא הרף ובלא שום היסח הדעת, והוא לימוד במצות הנזר.

ג) הנה בתשובות הרשב"א (ח"א צד) כתוב בזו"ל "וכלל כל המצוות תלוי בשלישה דברים, כפה בלב וכידיים ר"ל איברים שבהם פועל האדם. כפה שהוא כלי ההוראה וכו' וממנו פתח החכמה כדכתיב פי ידבר חכמות כו' ובלב שהוא כלי הבחינה שנצטוונו בה כדכתיב וידעת היום והשבות אל לבבך וגו' ובו נבחן כוונת התורה ומצפונייה. והידיים שנצטוונו במעשה הכולל חלק אחד גדול מן המצוות. והוא אמרו כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו. והם כנגד החכמה והתבונה והדעת, החכמה כנגד הפה כדכתיב פיה פתחה בחכמה והתבונה כנגד הלב המתבונן ומוציא דבר מתוך דבר וכתוב והגות לבי תבונות, ודעת כנגד הידיים ר"ל כלי המעשה שמגלים ומודיעים הציור שצייר הלב וכתוב כל איש חכם לב אשר נתן ה' חכמה ותבונה בהמה לדעת לעשות" עכ"ד. שמענו מדבריו יסוד גדול, יש "חכמה" שפירושה הוא כל מה שהאדם קולט מבחוץ, מרביתו מחביריו ומספרים וכדו', ובוה תלוי הפה, שבשביל חלק העבודה של "פה" שיכול לדבר טוב ולהעביר הלאה את מה שקלט מספיקה החכמה, אבל בשביל חלק התורה של לב צריכים "בינה" וכמש"ל "תטה לבך לתבונה" שלאחר שקלט את הדברים ישנה עבודה שלימה לעמול עם עצמו כיצד לקשר את הדברים עם הבנתו האישית לשאת ולתת בהם בתוכו להבין דבר מתוך דבר ולקיים דבר בדבר עד שיתיישבו הדברים היטב על לבו. וע"ז עבודה זו של

10

אבל כל זאת הייתה רק נחמנית ידיעה, אבל הידיעה לא מנע ממנו לילך אחר תאוות גופו, ולכן הפקיר עצמו לעשות כל עבירות שבעולם, כי לא היה נכח הידיעות שלו שיתגבר המוח על הגוף ועל רצונותיו ותאוותיו.

12

וזוהו גם הענין ב"קניני תורה" שהמטרה היא להגיע מ"תורת ה' חפצו" ל"תורתו" שכל מחשבותיו והרגשותיו העצמיות ג"כ יהיו תורה, שיה נהיה אחר שיגיע בה חכמה ובינה שאז נקנית בלבו ונעשית בבחינת "דעת". וכן הפשט במשנה (אבות פ"ב) "החזק עצמך ללמוד תורה שאינה ירושה לך" שההבדל בין מתנה לירושה היא שביירושה א"צ לעשות גם לא מעשה קנין דמאליה נעשית שלו, אבל בתורה אינו כן אלא וכלשון החזו"א באגרת ב) "אם לא עשה קנין לא קנה" שדומה למי שמסתובב סביב שדה ובתוכה כל היום שכל שלא עשה בה מעשה קנין אינה שלו, וה"נ הגם שישמע ויראה ויקלט כל הזמן ד"ת עדיין אין זה אלא "בתורת ה' חפצו" ורק ע"ז עמל התבונה לקשר השכונות אל עצמו ולהבנתו, שזהו הכלל של כל מ"ח קניני התורה לעמול להתאים את עצמו ומדותיו ותכונותיו אל התורה, נעשית אצלו בבחינת "דעת" ונקראת תורתו.

13

ד) וכעת נבין שבעשיו כתיב "ויהי עשיו ציד" שפירושו הוא שהיה כמתנתו בבחינת "פה" שכל ענינו להסתפק בקליטה וידיעה החיצונית גרידא שבזה די כבר בשביל לדבר טוב וכן לעשות כל זמן שאין הרצון מתנגד לזה, וזה יותר גרוע ממה שאחז"ל "רשעים אומרים הרבה ואפי' מעט אינם עושים" ששם האמירה היא עם כוונה אמיתית לעשות אלא שלמעשה אינם מצליחים לעשות, משא"כ בעשיו מלכתחילה לא היה אלא "על מנת לדבר" וזה כבר הספיק לו, ולכן לא הצריך את עצמו לעמול ולהתבונן בדברים ע"מ להשתייך אליהם בלבו, וממילא התוצאה היא שלמרות שהסתובב בין האבות הקדושים וראה וידע הכל לא החדיר את הדברים לפנימיותו ונשאר עשיו הרשע ומעשיו יצא ליצנות איך שסותרים מעשיו את פיו ושכלו. וכמ"כ בלוט הגם שהיה שרוי כ"כ במחיצת אברהם אבינו וקלט כל הנהגותיו מ"מ לא עמל כראוי להשתייך בעצמו לזה ולכן לבו נשאר רחוק, ובל נחשוב שהדברים אמורים בעשיו ולוט בלבד לכן מעמידה לנו התורה ק כנגד זה "ויעקב איש תם יושב אהלים" כלומר שכעצם מה שהבדיל את יעקב אבינו מלהיות כעשיו הוא אך ורק הדבר הזה "יושב אהלים" - אהלו של שם ואהלו של עבר" כלומר שהתורה מדגישה בו את מעלת הביקוש והחיפוש והצמאון לחכמה שלא הסתפק באהל אחד אלא טרח מהכא להתם ע"מ לברר דבר ה', ובלבו כן פיו שעמל ויגע עם עצמו להבין היטב את הדברים ע"מ להזדהות

15 kotler Rebbe - S. Ray

People are accustomed to look at the heavens and to wonder what happens there. It would be better if they would look within themselves, to see what happens there.

18

ז"ע הטעם שנקרא עשו צווי מלכתיב (עניניה א, ג) צווי אהה מאוד, ויצו עשו את הבכורה, היינו מה שהבכורה שלו נצרה על שכלו, ואף שידע מעלת הבכורה נצרה תאוותיו ומכר הכל משום שלא היה ביכולתו לרסן תאוות גופו.

19

וזו היא המציאות של עשו, כמו שאמרנו רבותיו ז"ע שנמתחו יתו ראשו ונתנגלג לתוך המערה, וגופו לא נקבר שם, כי זאת כל המציאות של עשו, שהיה לו ראש מלא ידיעות והשגות גדולות, אבל לא השפיע על גופו, וכן היה הקבורה שלו, שראשו שיך להאבות ולא גופו.

20a

ובזה פירש האבני נזר (הונא שם נזרן נבי) דברי חז"ל (ע"ז ת, ג) אי סייפא לא ספרא ואי ספרא לא סייפא, וכן אמרו (ויק"ר לה, ו) הסייף והספר ירדו כרוכין מן השמים. שענין מיתת סייף הוא שהראש אינו מחובר להגוף, ואם רואים אדם שאף שיש לו שכל טוב, הגוף אינו נמשך אחר שכלו, ואין ידיעתו מחייבת את מעשיו, אז תדע כי לאו ספרא, כי גדולאי אינו לומד תורה, כי אם יש ספרא אז לאו סייפא, אין הגוף מנותק מהראש, רק הראש משפיע על הגוף, כי העצה היחידה שיש להאדם שיהיה לו שליטה על הגוף הוא לימוד התורה, וממילא אין לו מיתת סייף, ואם

14

התבוננות יוצרים "לב" וכמש"ל "והגות לבי תבונות" שרק עם כח הבינה "מגיעים" אל הלב, וכפי שרואים שבמסילת ישרים שכל ענינו להביא את הדברים שהאדם כבר יודע בשכל יותר אל עצמו - הביטוי ששגור בדבריו תמיד הוא "התבוננות" שרק דרכה מתקשר האדם עצמו אל החכמה, וכתוצאה מזה מגיעים אל ה"דעת" שהחלק הנוסף שבעבודה הוא להוציא בפועל לעולם המעשה את מה שצריך להיות ע"פ החכמה והבינה, ולשם כך צריך שכ"כ תתיישב החכמה באדם עד שתיהפך לקנין בו ואז גם מעשיו נובעים מזה, וזה נהיה ע"ז רוב הבינה וההתבוננות שאו החכמה נהפכת לקנין בעצמו ונהיית בבחינת ה"דעת" שלו.

17

בספר משמיע שלום להרה"ק מאמשינו ז"ע מביא מהרה"ק מקאצק ז"ע שנכנס אליו אצרך אי ואמר לו שהוא למד את כל הש"ס, שאלו הרבי מקאצק ומה לימד אותך הש"ס, ופירש בזה המשמיע שלום דברי חז"ל (שה"ר א, ט) עושין סעודה לגמרה של תורה, היינו כשאדם גומר דבר שלם של תורה, מנסין אותו לראות מה למד הוא מהתורה, כמה התורה נכנס בתוכו והשפיע עליו, ורואים אי האכילה היא בעדינות כראויה לפי התורה שלמד, או שתאוות לגשמיות גובר על שכלו, וזה סימן כי התורה לא נבלע בגופו ונדמו.

20b

האדם מחשיב את התורה שלומד, והגישה שלו לתורה היא נקדושה וטהרה ולא כחכמה נעלמא, אז יש נכח התורה להשפיע על הגוף ולחבר הגוף אל השכל ואל הנשמה.

16

והביאור בזה הוא כי שכל האדם נלמד שמכין עניני קדושה וטהרה, ומבין את גנות הרע, אינו יכול להגיל את האדם מלהיות שקוע בתאוות עולם הזה וליכשל ח"ו בעבירה. ורק תורה יש נכוחה להשפיע על גוף האדם שיהיה להגוף תשוקה אחרת, וכמו שפירש החידושי הר"ם למה נקרא אדם תלמיד חכם ולא חכם, כי הוא תלמיד של חכמה, והחכמה משפיעה עליו, והשפת אמת מצאנו את דבריו דלהב מקבל מהחכמה, ולכן הוא תלמיד חכם, היינו הלז ששם הדס של האדם, הלז חומד, אם החכמה משפיעה עליו שלא לחמוד ומשנה הדמים שלו, אז הוא תלמיד חכם.

21 A Letter For All Ages

Take care to always study Torah diligently so that you will be able to fulfill its commands. When you rise from study, ponder carefully what you have learned; see what there is in it which you can put into practice.

Review your actions every morning and evening, and in this way live all your days in repentance.

25 Life is a Test - R. Jurgens

Our sages provide us with profound insights into this subject: 'Adom nifal l'fee p'ulosov' - 'A man is shaped by his deeds,' meaning, if you do something long enough, it becomes second nature, and it is that which makes you, you. So, for example, if you become accustomed to nasty habits, you become a nasty person. If you become used to venting your feelings, you become an uncontrolled, angry individual. The converse is also true. If you act kindly, eventually, you become kind. If you force yourself to give, in time, you become generous.

26 And to illustrate, I related a story written by the British author Max Beerbohm entitled "The Happy Hypocrite."

It is about a gentleman named Lord George Hell, whose name mirrored his personality. His bad temper was reflected in his eyes, his face, his very demeanor, and good people tried to avoid him. Well, one day, Lord George fell madly in love with a sweet, gentle, lovely maiden. But she was so repelled by his appearance that she let him know that she could never entertain the thought of becoming involved with a man whose face was so cruel and angry.

So, Lord George came up with a brilliant idea. He would commission a master artist to create a mask for him that would reflect a kind, benevolent, gentle person. Thus disguised, he called on the damsel, who immediately fell in love with him. They were wed, and lived happily ever after, until one day, an old enemy came to visit. "You think that you are married to a kind, gentle man - I'll show you who your husband really is!" he said with glee. And with that, he ripped the mask off Lord George's face. But lo and behold, the face beneath the mask was identical to that of the mask!

Throughout their marriage, Lord George had pretended to be gentle and generous, so that his conduct would not belie his mask. This left deep marks on his mind and heart and transformed him into the person he had pretended to be.

28 The Juggler & the King - R. Feldman

Besides his body, man is composed of three elements called nefesh, ruach, and neshamah. The nefesh, or life force, is the externally oriented part of man, the senses and

drives which connect him with the world about him. The survival drives for food, sex, shelter, and the like, which sustain the human race, have their origin in the nefesh.

The ruach, or spirit, is the internally oriented part of man, which enables him to think and feel, and gives rise to his sense of self. It is the origin of all intellectual, emotional, and social activity.

29

The neshamah, or supernal soul, is man's link with the trans-physical realms of the Creation, with the spiritual world and with God; it is the source of man's craving for a relationship with God. Everyone is cognizant of his nefesh and his ruach, but not everyone is cognizant in the same natural way of his neshamah. One's awareness of his neshamah depends upon how great is his sensitivity to spiritual matters; and this sensitivity is a reflection of how much one has sanctified his life by removing materialistic strivings from it.

22 6] R. Ishmael (his son) said: The one who learns in order to teach, will be enabled to learn and to teach; but the one who learns in order to practice, will be enabled to learn and to teach, to observe and to practice.

Ether from Sinai - R. Baum

23

As for the man who studies the Torah "in order to practice" its precepts, delving through its highways and byways to arrive at a clear guide for action, a clear knowledge of what to do and what not to do—he has R. Ishmael's assurance that he will achieve yet more. By making his Torah study a functional, organized guide to practice, he gains a mastery of both. Translating Torah into action reinforces it in the understanding: he will not only know it but be able to teach it to others. His approach to Torah insures that the sacred precepts will indeed be cherished and carried out.

24

But whether a person can devote all or little of his time to Torah study, our text connotes that Judaism values it as a preparation for teaching and fulfilling the precepts, and not as a sterile end in itself. There is certainly no room in our ancestral religious life for the maskil, the egghead or ex-prodigy who enjoys the keen stimulation of Talmud study over a good cigar on the Sabbath.

Proper study is a pathway of life that leads to blessed observance.

27

והנה הלימוד מכל הנ"ל הוא להבחין בזה, שהדיעה בגנות הרע אינה יכולה להציל את האדם מליכשל בו, אין דור כדורנו שרואה בחוש גנות ההפקרות והרע ששורה בדור הזה הפרוך כדור המבול, וכל החכמה שנעולם לא תציל את האדם שח"ו לא יפול בחוך הרע הזה. ורק על ידי תורה אפשר להיגלל, כי בני תורה ימכור כל הדיעות שלו עבור ניד עדשים, כי מה הוא כל האות העולם אם לא ניד עדשים ולא יותר, הכל הוא הנאה של רגע, דברים שאין להם קיום, ומ"ו שוכחים הכל ומוכרים הכל בשביל רגע של עולם הזה. ורק מי שלומד תורה, ויודע קדושת התורה ומאמין בו, ולומד תורה כדי שהתורה יורה לו הדרך הטוב וימן לו היכולת להתגבר על כל מכשוליו, זה האיש יש לו הכח והבגירה להיגלל מכל נסיונות הזמן אשר אנו חיים בו.

30 If nefesh has never been subordinated to the desires of the ruach, that was because man's goals were not the correct ones. The culture of the misguided ruach—the culture of self-worship—has a fallacy built into it. The goals set by the ruach can be realized physically only if the nefesh is controlled, prepared to assist in expressing it into real life. However, the nefesh can be kept under control only if man has a valid reason and a genuine desire to do so. Herein lies perverted ruach's self-contradiction. If the goal is self-worship, what reason is there for self-control? Why should the nefesh serve the ruach? The irrefutable logic of this question leads life in the end to become a free-for-all among all the parts of man's being, where each seeks its own gratification. Under these conditions, the drives of the nefesh will of necessity triumph, as surely as Kayin triumphed over Hevel. When this happens life degenerates into chaos, for once the goals of the ruach are not maintained, nefesh causes man to follow the instincts of his body aimlessly. In short, societies which set as their goal the acquiring of wealth, fame, and glory are their own assassins; their envisaged life inevitably degenerates into an unproductive life of sensual gratification.

31

There is only one solution to this dilemma: the nefesh will co-operate with the ruach only if man ceases to make selfish gratification the goal of his life. This, in turn, can only be accomplished by encouraging the desire to serve God. Only belief in a Being outside the self, who is more worthy of man's worship than his own self, can harness the nefesh to the needs of the ruach.

This basic question underlies the whole account of the natures of the two brothers. We learn that Esau, for example, in contradistinction to Jacob who was an איש תם ישר אהלים — a perfect man, living in tents — was an איש יודע ציד — a man who knew how to hunt. And Rashi explains this skill as fundamental to his behaviour to his family, in particular to his father. He knew how to ensnare his father's love, he was expert in the art of deception:

לצוד ולרמאות את אביו בפיו ושואלו אבא היאך מעשרין את המלך ואת התבן, כסבור שהוא מדקדק במצות.

His specific technique was to pretend to be very meticulous in fulfilling the Mitzvot; he would ask his father legal questions about minutiae; such as whether salt or straw needed to be tithed. Thus, he created for himself an image of great piety and, metaphorically, ensnared his father.

33 b His deception of his father was revealingly concentrated in two specific details: the question of straw and of salt. Salt is a subsidiary adjunct to food; straw is the disposable, external part of the wheat. But it was precisely on these aspects that Esau's interest was centred: and about them that his spurious legal questions were posed.

34 To a certain extent, the gulf between the superficial and the profound, appearance and reality, runs in a straight line between many categories of contraries. We have the expression טפל and עיקר, used to divide sharply the essential part of any object from the subsidiary, the non-essential. Similarly, we have חזק and חלית, external appearance and the inner truth; פנים and פנים.

35 More specifically, the same relationship obtains between עולם הזה and עולם הבא this world is to the future world, as all material considerations are to spiritual ones, a means to an end, a shell to the fruit. To seize hold of the shell and let the fruit drop to the ground, is to lose all perspective, all sense of values. And this was the error of Esau: his interest was always in the appearance of things, he had neither the mentality nor the will to delve deeper. His grandfather's funeral-feast was to him האדום האדום הזה — 'this reddish stuff'; his queries on tithes were attached only to the husks of foods to which tithing does not apply.

36 All that Esau could see, however, was האדום האדום הזה, a vague, glittering red mass that attracted his appetite. He had neither the patience nor the interest to penetrate deeper into the heart of things than the immediate surface. And this characteristic underlies all his pre-occupations: in every sphere, it is the superficial, the specious, the external that fills his vision: he is dazzled by the immediate aspect of things, all his energies are concentrated on עולם הזה, on instant satisfaction and pleasure. For this reason, the Madregath HaAdam explains, he is named after his reaction to this incident of the red lentils. Edom, Red, he is called, as an everlasting reminder of his automatic response, and as a clear indication of his true nature.

39 We live in Galuth Edom, the time of exile in which the children of Edom dominate us; an age of specialisation, when those whose whole aim and art lies in the shows and trappings are bound to succeed better than those who focus their being on the essential, the spiritual. In such an age, there seems to be an almost inevitable dichotomy between the demands of reality and of appearances; it seems that one has to make the choice from the beginning, in which sphere one will place one's ambitions and desires.

40 descendants by their nature could not be contented with less than the essential truth: none of the shells, the husks of life could give them peace in their search for real meaning. All their way of life is centred on expressing this inner meaning: the claims of reality are supreme over any consideration of success or recognition in this world. And the fate of the unworldly often befalls them, misunderstanding and scorn and mockery.

ובזה נוכל להבין מה ששאלנו מאיפה באה התשוקה הגדולה של עשיו לנווד ערשים, הביאור הוא שלעשיו נוצרה תשוקה זו מתשוקת הנשמה, כי כאשר האדם מתארה לדבר גשמי מצטייר אצלו שע"י הנאת דבר זה יבוא למנוחתו ושלימותו, ונדמה לו שהנאה זו משלימותו. ובקשת השלימות אשר כנפש האדם מוניה את התאוה ומעצימה את כחה מאוד. וכן רואים בהחטא הראשון בכריאה, חטא עץ הדעת, "כי נחמד העץ להשכיל" הרי נראה לאשה שהעץ תאורה לעינים ואז ראתה כי נחמד העץ להשכיל, והרי נדמה לה שזה שלימות בשבילה וזוהו באה הנפילה. כח בקשת השלימות הנמצא כנפש הוא כח בלי תכלית, וזה גרם לעשיו להרגיש שהנווד ערשים ימלא אותו וישלימו, ובכך מתעצם כח התאוה ששורשו כנשמה העליונה, וכמו שהקנאה והכבוד המוציאים את האדם מן העולם יסודם כנפש כן התאוה. איך יכול בן תורה העמל בתורת ה', לחלל את קדושת התורה שלו ולראות או לשמוע דבר אסור, להמשך אחר תאוותו, הלא בזה מקריב את הבן תורה שלו, הקרבת הבכורה שלו, אלא שבשעה שרואה את מה שאסור מרגיש שבלי זה הרי יהי חסר לו כנשמה, וללכת אחר פיתוי כזה הוא ממש כמעשה של עשיו, שהעיקר לפניו שיהי לו עכשיו נוד ערשים, וכל זה בא מכח נשמתו שנועד להביאו לתכלית האמיתית.

37 Sichos Mussar

This profound understanding of the essence of the יצר הרע was revealed to Yaakov by the Angel of Esav when the two wrestled at the Yabok river crossing. After overpowering the Angel, Yaakov asked him, "הגידה נא שםך", Please tell me your name." He replied, "למה זה תשאל לשמי" (Bereishis 32:30). By asking for his name, Yaakov was actually asking him to explain his essence (see Sforno). The 'name' of an entity defines its essence. This we learn from the fact that Adam's greatness expressed itself in his ability to give names to all living creatures, thereby defining their essence. This, then, gives us an understanding of the Angel's reply, "Why do you ask for my name?" The Angel of Esav was not posing a question, but rather giving a reply. "My strength lies in the fact that people do not pause to examine me more closely to know my name, my essence, for if they would, it would dispel the illusion that I present." Thus the Angel of Esav truly answered Yaakov's question as to his 'name'.

על שם זה. אלא הפשט הוא שהרי באדם אין שום סיבה מיוחדת שיהיה טעים או בריא יותר משאר צבאים, וכל הכח שלו הוא כח "מראה העינים" שהוא המושך ביותר את העין וממילא לפי שיטת העינים יש כאן את שלימות הטוב ששייך להיות, ורק כשבאים לבדוק על פי השכל מה באמת יש כאן מגלים שאין הדבר כפי שהוא נראה מבחוץ. אולם האדם כבאופן טבעי חי על פי העין, ולכן עשיו שחלקו היה בעוה"ז ברגע שראה את הנווד ערשים מיד נמשך אחר צבעו וראה בו משהו מיוחד במינו מבלי להסתכל בתוכן של הדבר וכשחי בצורה הזו פשוט שימכור את בכורתו תמורת זה שהרי אין בכורה שום דבר מוחשי שישתווה לאדום האדום הזה. ועל כן קרא שמו "אדום" שזה הביטוי לתכונה הזו שמסתכלים וחיים עם החיצוניות הנראית ולא עם הפנימיות של הדברים ועל פי זה בוחרים ושוקלים את הכל. וע"ז אומר המס"י (בפס"ו) שזהו עיקר הלימוד שצריך שילמד האדם את שכלו להכיר בחולשת העינים האלו ושקדם ולשפוט כל דבר ע"פ שכלו ולא ע"פ מראה עיניו, שאז מתגלית השלילה והרוע והגועל שבגשמיות שאין שום סיבה להמשך אחריה.

41 Turesk on Spinally

Sports generally consist of an activity that presents a challenge, and there is a thrill when that challenge is mastered. Thus, the pitcher challenges the batter to hit the ball, and the batter triumphs when he hits the ball in such a manner that none of the defensive players can catch it. If he puts it beyond the reach of all the defensive players, he has achieved the ultimate triumph by hitting a home run. Inasmuch as most of us are not adept at performing in this way, we may achieve thrills by proxy, by becoming a fan of that team and essentially identifying with the athlete and thereby sharing in his thrill.

All well and good, but what has this triumph produced other than a thrill? There is no product that anyone can put to use in any way. The triumphs of medical science produce lifesaving treatments, and the triumphs of technology produce computers, automobiles, jet planes, air conditioners, and other products that can be put to use. But no product results from even a dramatic game-saving grand slam, and all we are left with is a thrill.

42

Except for a judicious dose of "fun," which is far less than some people seek, our thrills should come from Torah and mitzvos. If we truly believe that Torah and mitzvos are the ultimate goal and the reason for which we were created, and that there is a major challenge to overcome because a very powerful *yetzer hara* uses every trick in the book to deter us from Torah and mitzvos, then learning and observing the latter can provide a very substantial thrill.

44 Wellsprings of Faith - R. Wolfson

But the Torah is talking about an even deeper change here — more than just the revelation of a previously hidden fact. By telling us that the boys "grew up," the Torah is hinting that on this day, the day they turned fifteen, Yaakov and Esav experienced a dramatic transformation in their inner lives as well. There was a change in who they really were.

46

As the Midrash reports,⁹ Esav had killed Nimrod in order to steal a precious set of clothing from him. These were garments with rare spiritual properties that Hashem Himself had made for Adam Ha-Rishon.⁸ Esav coveted them because they would help him trap animals, so he killed Nimrod and took the garments for himself. When Esav returned home, his hands bloody and his soul weak, he was confronted with the news that his grandfather, Avraham, had just passed away.

Murder was not the only sin Esav committed that day. He also declared his disbelief in the principle of *techiyas ha-meisim*, the ultimate resurrection of the dead. This was the real meaning of his declaration? הנה אנכי הולך למות ולמה זה לי בכרה? — "Behold, I am going to die, so why do I need this birthright?"⁷

48

As each day is completed, it goes up to Heaven where it continues to exist on a higher level of being. During a person's lifetime, however, his days are separated from him by a great distance, and their effect on him is weak and indirect. But all this changes — suddenly and dramatically — on the last day of a person's life. A short time before a person leaves the world, all the days of his life return to him. According to the *Zohar*, they come back in order to welcome him and to escort him upward to his place in the spiritual worlds.

49

triumphs and tragedies of a lifetime return — bright, vivid, and real — and they take their place in a suddenly expanded present, a time without boundaries that is nearly impossible for us to imagine. It is as if the last day of a person's life stretches to include within itself all the previous days of his life.

For a *tzaddik*, the day on which he leaves the world is a day of unprecedented spiritual elevation. When his days return, all his mitzvos and *ma'asim tovim* emerge from the dim and distant past and suddenly enter the bright circle of awareness we call the present. All the spiritual light and energy of a lifetime is abruptly focused on the space of one small day, and the result is a tremendous intensity of holiness that can lift the *tzaddik* to spiritual heights that had never before been accessible to him.

43

Western civilization has a concept of "fun." An analysis of "fun" reveals it to often be an activity which accomplishes nothing tangible. In fact, if someone is asked why he is doing something and responds, "For the fun of it," it means that the activity does not result in any useful product or service. It is of interest that neither in

45 While Yaakov was cooking the lentils, Esav came back from the field "ayeif," weary and fainting. Why was Esav so weary? What had he been doing? Esav's weariness had a spiritual

cause — his soul was weak and faint because he had just committed the sin of murder.⁴

47

Why did this transformation in Esav take place on precisely the day when Avraham passed away? At first glance, we might think that Avraham's departure caused the change in Esav. In truth, however, it was just the opposite.

50

What I am now," Moshe was saying, "is much more than I ever was before. On every other day of my life, I was only accompanied by the spiritual accomplishments of that day. Today, however, I am accompanied by everything I ever accomplished, all the work of 120 years."¹⁴

As a result, Moshe was elevated on that day to an entirely new level of spiritual greatness. In describing Moshe Rabbeinu on that day, the Torah writes: "This is the blessing that Moshe, the man of God, gave to the Jewish people before his death."¹⁵

51

This principle of equilibrium implies that if in one generation there is a great *tzaddik* he will be opposed by a great *rasha* in the same generation. If the *tzaddik* is on a lower level, then his counterpart will be a lesser *rasha*. But every *tzaddik* has an opponent who is precisely matched against him.

No *tzaddik* has an easy life, a comfortable, placid existence. The *tzaddik* is locked in a fierce, protracted struggle against an archenemy, a *rasha* whose strength and determination are comparable to his own. Whatever the *tzaddik* tries to accomplish in the world, the *rasha* tries to destroy, for the goals of the *tzaddik* and *rasha* are diametrically opposed.

52 This opposition has been evident since the dawn of Jewish history. Avraham Avinu was the greatest *tzaddik* of his generation, and throughout his life he was opposed by Nimrod, a

rasha whose platform was the mirror image of his own. Avraham taught that there is only one God, and that God is the ruler of the world. Nimrod, in stark contrast, proclaimed that he himself was a god, and he tried, through military force, to make himself the ruler of the world.

53 Avraham wanted to share his belief. He made it his business to travel from place to place in order to teach the world about God. Nimrod did just the opposite. He traveled through the world spreading disbelief in Hashem. Chazal tell us²¹ that the name Nimrod is derived from the word *mered*, rebellion, and Nimrod's goal in life was to incite rebellion against the *Ribbono shel Olam*, the King of kings.

55 At the beginning of *parashas Toldos*, we find a remarkable concurrence of events. On the very same day when Avraham Avinu passed away, his archenemy, Nimrod, was murdered by Esav. But now we understand that it was no coincidence. It was a direct expression of one the basic laws by which Hashem guides His creation. Since there must be a balance in the world, there cannot be a *rasha* who is unopposed by a *tzaddik*. If the *tzaddik* leaves, there is no longer any place for the *rasha*.

56 Yaakov was certainly there, for he was an *ish tam yoshevo ohalim*, a man who spent his days in the tents of learning, close to his holy father and grandfather, who were his principal teachers. Thus Yaakov had come to Avraham's bedside to receive a blessing, to hear words of Torah, and to be with his grandfather during his final moments on earth.

Since it was the last day of Avraham's life, all the great and holy days of his life came back to him, days that were radiant with the brilliant light of Torah and mitzvos. One hundred and seventy-five complete, luminous, and majestic years of *avodas Hashem* came down to welcome him — and they were all present in that one small room. Avraham was surrounded by a ter-

rific sphere of holiness, a *kedushah* more exalted and intense than anything he had ever experienced before.

* In such an atmosphere of *kedushah*, a sensitive person, an individual attuned to holiness, would have been able to absorb a tremendous amount of holiness. Such a person would have received a great spiritual gift, just as Elisha did when Eliyahu went up to Heaven. And that is precisely what happened to Yaakov. When Avraham left the world, Yaakov's soul was filled with the tremendous gift of his grandfather's holiness, and he became a profound *tzaddik*.

57 And where was Esav at that moment? To find Esav, we must look far away from the tent of Avraham Avinu and picture a very different kind of scene. This was the day of Esav's murderous encounter with Nimrod. Somewhere, at a dark, benighted spot in the forest, Esav chanced upon Nimrod, and when he saw the opportunity, he attacked and slaughtered Nimrod like one of the wild animals he was fond of hunting. Then Esav stripped Nimrod's gruesome corpse of the garments he so desperately coveted, and he took them for himself.

* But the impurity which entered Esav's soul at that moment was not only a result of the sin of murder — for the dead body that lay before Esav was no ordinary corpse. Nimrod had been the most wicked man of his generation, and the evil that he had committed during his lifetime caused his body, in death, to be an intensely powerful source of *tumah*, a stockpile of virulent spiritual contamination.

54 In the generation of Yaakov Avinu, the same pattern is repeated. Yaakov was the greatest *tzaddik* of his time, and his opponent was none other than his twin brother, Esav. In his generation, Yaakov was the principal agent for holiness in the world, and he always had to struggle against Esav, who was the principal agent for unholiness. Here, too, we find that Yaakov and Esav were buried on precisely the same day.

58 Thus, when Nimrod's life came to its brutal end and his wretched soul was about to leave his corpse, there were thousands upon thousands of destructive angels gathered about — all the hideous creatures that had been created by his foul crimes.

59 In such an atmosphere of spiritual degradation and pollution, in such a miasma of uncleanness, what kind of person

would be liable to suffer the greatest spiritual damage? What kind of soul would draw the *tumah* to itself as a magnet attracts iron filings? Precisely a person who had already set out upon the path of evil — someone like Esav.

➔ For there is a general rule that holiness and unholiness are each attracted to their own kind. A soul filled with holiness will draw to itself any nearby sparks of holiness, and a soul sullied by *tumah* will be especially vulnerable to any unclean influences in the environment.

⊕ And so, as Esav stood by Nimrod's corpse, a terrible *tumah* descended upon his soul. It was far worse than all the *tumah* he had brought upon himself during the years when his sins were hidden. At that moment, Esav became a profound *rasha* — as we see from his actions in the hours that followed. Returning from the forest, he immediately declared his disbelief and sold his birthright. Since the birthright conferred not only a monetary benefit, but also the privilege of serving in the *Beis Ha-Mikdash*, Esav's contemptuous rejection of the *bechorah* was really a general rejection of the service of God.²⁶ Until then, Esav's wickedness had been hidden; from that time on, it was visible to all.

61a נאמר מא' ה' - 5' 160

נראות להשתומם מערך הסביבה. — אם אדם מתקרב אל סביבה שאיננה חזקה כיכ בעבודת ה', אפילו אם כוונותיו המעולות ביותר, לשם שמים ממש, מ"ם כבר יש בזה הסכמה בקרב לבבו לחתך קצת על הנהגתו בעבודתו

61b

ולקבל קצת מקולות הסביבה שהולך אצלה. גם מוסכם אצלו כל מה שיכול להסתבך מזה לענין הנהגת בניו ובני ביתו. ואפי' לרברים החמורים ביותר ר"ל. כי הסכנה איננה נעלמת מפנימיות לבבו. וכיון שיוודר לה. לכתחילה אדעתא דהכי יורד. — וכן הוא ג"כ לצד הטוב. אם מחליט אדם. מאיזה טעם שיהיה. להשתקע בסביבה הגדורה ביראת ה' ומלאה רוח התורה. כבר בחר בזה בחיים בעדו ובעד בניו ובני ביתו. וגם כל מה שיסתבך מזה זכותו הוא. כי, גם יורעא דהכי עלה לה. ומרובה מדת טובה. —